

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/71/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899468
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012899468.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: Považské mlyny a cestovinárne, spol. s r. o., Hurbanova 3353, 921 35 Piešťany, IČO: 17 333 130, s ustanoveným správcou konkurznej podstaty JUDr. Tiborom Demom, o návrhu konkurzných veriteľov na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov s bodom programu: Návrh na ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty v konkurznej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 262/1999, na odvolanie konkurzného veriteľa č. XXX L., S. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 08. 2010, č. k. 4 K 262/1999-2838 a uznesenie zo dňa 20. 09. 2010, č. k. 4 K 262/1999-2915 a na dovolanie správcu konkurznej podstaty JUDr. Tibora Demu proti uzneseniu z 20. 09. 2010, č. k. 4 K 262/1999-2915, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 K 262/1999-2838 zo dňa 16. 08. 2010 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 K 262/1999-2915 zo dňa 20. 09. 2010
p o t v r d z u j e .

Odôvodnenie

Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 583/2011-93 zo dňa 21. 06. 2012 rozhodol tak, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 149/2010 a uznesenie sp. zn. 1 Obo 160/2010 zo dňa 14. 12. 2010 zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Obo 149/2010 a sp. zn. 1 Obo 160/2010 zo dňa 28. 10. 2011 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 08. 2010, č. k. 4 K 262/1999-2838 a uznesenie zo dňa 20. 09. 2010, č. k. 4 K 262/1999-2915 potvrdil.

V odôvodnení uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že napadnutým uznesením č. k. 4 K 262/1999-2838 konkurzný súd zvolal schôdzu konkurzných veriteľov s programom:

- 1/ Správa o doterajšej činnosti správcu konkurznej podstaty,
- 2/ Ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty - hlasovanie,
- 3/ Zmena veriteľského výboru na deň 20. 09. 2010 o 10 hodine na č. dv. 37, prízemie na Krajskom súde v Bratislave.

Ďalším napadnutým uznesením č. k. 4 K 262/1999-2915 konkurzný súd rozhodol tak, že zbavil správcu konkurznej podstaty JUDr. Tibora Dema funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie nového správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Mateja Hodála, tak ako to schválila schôdza konkurzných veriteľov. Uviedol, že proti obidvom uzneseniam odvolanie podal konkurzný veriteľ Ing. Dušan Miklis, ktorý poukazoval na nezákonnosť pri zvolaní schôdzy konkurzných veriteľov dňa 20. 09. 2010 vo veci č. k. 4 K 262/1999-2915, na porušenie ustanovenia § 10 ods. 1 ZKV, pretože v prípade návrhu konkurzných veriteľov zo dňa 17. 08. 2009 neboli splnené kogentné zákonné požiadavky podľa § 10 ods. 1 ZKV na zvolanie schôdzy konkurzných veriteľov na základe návrhu konkurzných veriteľov. Konštatoval, že proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 K 262/1999-2915 zo dňa 20. 09. 2010 odvolanie podal aj doterajší správca konkurznej podstaty JUDr. Tibor Demo, v ktorom uviedol, že tohto konania sa v intenciách oznamu konajúcej sudkyne D. vyplývalo, že zvolaná schôdza sa konať nebude, nezúčastnil sa ho, namietal, že podľa zápisnice o hlasovaní sa mala zdržať hlasovania F., ktorá zastupovala samostatne hospodárskeho roľníka S., namietal, že schôdza sa nemala z dôvodu nedostatočného počtu percent konkurzných veriteľov, ktorých súčet pohľadávok predstavuje najmenej 30% a uviedol, že absentuje pohľadávka Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom Banská Bystrica. Poukázal aj na odvolanie konkurzného veriteľa Všeobecná úverová banka, a. s. zastúpená JUDr. Agnerom, v ktorom Všeobecná úverová banka uviedla ale aj na to, že toto podanie zobrala následne späť. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní konštatoval, že konkurzná vec sa vedie vyše 10 rokov a málo napreduje v dôsledku obštrukcií, ktoré vznášajú účastníci konkurzu a v konečnom dôsledku aj odvolaný správca konkurznej podstaty. Poukázal na jeho zrušujúce rozhodnutie 2 Obo 100/2009 zo dňa 11. 11. 2009 a sp. zn. 2 Obo 96/2009 zo dňa 09. 12. 2009, v ktorých bola jasná úprava ako má konkurzný súd postupovať, na základe čoho odvolací súd nepovažoval okolnosti vyplývajúce z týchto rozhodnutí opakovať. S poukazom na tieto rozhodnutia uviedol, že z nich možno vyčítať, že odvolaný správca sa spreneveril, na základe čoho bol odvolaný a že odvolací súd poskytol odvolanému správcovi tú najväčšiu ochranu aj pred žalovanými v incidenčnom konaní. Za podstatné označil, že hlavným orgánom je konkurzný súd a správca konkurznej podstaty nie je v zmysle O. s. p. účastníkom konania. Spochybnenie postupu konkurzného súdu, odvolací súd označil za nedôvodné a nepravdivé. K samotnému odvolaniu správcu konkurznej podstaty poukázal na ustanovenie § 8 ods. 5 ZKV, v dôsledku čoho bolo aj v právomoci súdu odvolať správcu aj bez návrhu a že dôvody pre jeho odvolanie sú uvedené vo vyššie citovaných rozhodnutiach odvolacieho súdu. Poukázal na fakt, že súčinnosť veriteľov sa vyžaduje iba pri menovaní nového správcu konkurznej podstaty, ktorého súd určí náhodným výberom. K otázke riešenia schôdzy konkurzných veriteľov uviedol, že táto je riešená v ustanovení § 10 ods. 1 ZKV a že túto súd zvoláva aj bez súčinnosti veriteľov, ak je to potrebné na zistenie ich stanovísk potrebných pre ďalšie vedenie konkurzu. S poukazom na ustanovenie § 212 O. s. p. odvolací súd vyslovil názor, že na vady konania pred súdom prvého stupňa odvolací súd prihliada iba za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti sťažovateľov v 1. a 2. rade prejednal bez ústneho pojednávania. Za predmet sťažnosti označil namietané porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 Ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a práva podľa čl. 6 Dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 Paktu v spojení s čl. 35 ods. 1 Ústavy s čl. 26 ods. 1 Listiny a čl. 13 Dohovoru základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny spôsobené postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 49/2010 a 1 Obo 160/2010 a jeho uznesením zo dňa 14. 12. 2010.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 Paktu, Ústavný súd Slovenskej republiky citoval všetky články, ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O. s. p., ktoré pri posudzovaní z hľadiska čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 Dohovoru. S ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva uviedol, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, že rozsah tejto povinnosti sa môže zmeniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci, a teda, že judikatúra ELP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. V kontexte koncipovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

Ústavný súd Slovenskej republiky námietku sťažovateľov, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nevysporiadal s ich odvolacími námietkami a argumentmi, resp. neodôvodnil, prečo tieto námietky odmietol, Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že nepovažuje namietané rozhodnutie za arbitrárne.

K námietke sťažovateľov ohľadne arbitrárnosti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď potvrdil napadnuté rozhodnutie konkurzného súdu z iného dôvodu ako prvostupňový súd, teda v rozpore so zásadou predvídateľnosti práva a so zásadou dvojínštancného konania, Ústavný súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenia § 10 ods. 1 ZKV a ustanovenie § 8 ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní / ZKV / uviedol, že v okolnostiach posudzovaného prípadu je rozhodnutie konkurzného súdu zmätočné, pretože výrok rozhodnutia nezodpovedá jeho odôvodneniu, keďže z odôvodnenia uznesenia vyplýva zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty a nie zánik funkcie správcu / sťažovateľa v 1. rade / v dôsledku rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, čomu nezodpovedá výrok rozhodnutia o zbavení funkcie súdom. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie konkurzného súdu o zbavení funkcie správcu konkurznej podstaty z iného dôvodu ako súd prvého stupňa, keď uviedol, že do právomoci súdu odvolať správcu konkurznej podstaty patrí aj právomoc súdu správcu konkurznej podstaty odvolať aj bez návrhu konkurzných veriteľov a zároveň uviedol dôvody na jeho odvolanie s poukazom na predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu v označenej konkurznej veci. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky zo zdôvodnenia rozhodnutia konkurzného súdu zo dňa 20. 09. 2010 nevyplývajú žiadne dôvody na zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty súdom, naopak vyplýva z neho, že k zániku funkcie správcu došlo práve na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, pre ktoré zákon žiadne dôvody nevyžaduje. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky sťažovatelia sa až z odôvodnenia odvolacieho súdu dozvedeli o existencii dôvodov na zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty, teda o skutočnostiach, ktoré nebolo prvostupňovým súdom skúmané. V tomto štádiu sťažovatelia už nemali možnosť zaujímať svoje dôvody ku týmto odôvodňujúcim skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevancii vo vzťahu k predmetu. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky takýmto postupom znemožnil procesné práva účastníka konania a odoprel mu možnosť prieskumu správnosti nových skutkových zistení. V tomto smere Ústavný súd Slovenskej republiky označil postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za arbitrárny, na základe čoho dospel k záveru, že uznesením 1 Obo 149/2010 a 1 Obo 160/2010 bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu.

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že nezistil rozpor v postupe Najvyššieho súdu a sťažovateľmi označeným základným právom na zákonného sudcu.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že nezistil nesúlad v postupe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 149/2010 a 1 Obo 160/2010 porušenie základného práva sťažovateľov. Porušením práva sťažovateľov podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy, čl. 26 ods. 1 Listiny a čl. 13 Dohovoru sa Ústavný súd Slovenskej republiky nepovažoval za potrebné zaoberať.

V novom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k nasledovným zisteniam.

Predmetom odvolacieho konania sú dve uznesenia Krajského súdu v Bratislave, uznesenie č. k. 4 K 262/1999-2383 zo dňa 16. 08. 2010 a uznesenie č. k. 4 K 262/1999-2869 zo dňa 20. 09. 2010, z dôvodu, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Obo 149/2010 a 1 Obo 160/2010, ktorým boli napadnuté uznesenia potvrdené, bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky Nálezom II.ÚS 583/2011-93 zo dňa 21. 06. 2012 zrušené.

Uznesením č. k. 4 K 262/1999-2383 zo dňa 16. 08. 2010 Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že

zvolal schôdzu veriteľov na 20. 09. 2010 o 10.00 hodine s programom uvedeným v bodoch 1 - 3
1/ Správa o doterajšej činnosti správcu konkurznej podstaty,
2/ Ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty,
3/ Zmena veriteľského výboru.

V odôvodnení citovaného uznesenia Krajský súd v Bratislave citoval ustanovenie § 10 ods. 1 ZKV a uviedol, že vzhľadom ku skutočnostiam, že návrh bol predložený veriteľmi, ktorých výška prihlásených pohľadávok prevyšuje zákonom stanovené percento, ako aj z dôvodu, že schôdza konkurzných veriteľov sa doteraz neuskutočnila, súd zvoláva schôdzu konkurzných veriteľov s navrhnutým programom.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie veriteľ Ing. Dušan Miklis, v ktorom namietal poučenie ohľadne prípustnosti odvolania proti tomuto uzneseniu a na poučenie ustanovenia § 10 ods. 1 ZKV, pretože v prípade návrhu skupiny konkurzných veriteľov a údajných konkurzných veriteľov zo dňa 17. 08. 2009 neboli splnené kogentné zákonné požiadavky podľa § 10 ods. 1 ZKV, konkrétne kvalifikovaný podiel ich konkurzných pohľadávok minimálne 30%. V tejto súvislosti namietal aj skutočnosť, že schôdzu konkurzných veriteľov navrhol zvoliť aj údajný konkurzný veriteľ Slovenská republika - Daňový úrad Bratislava, ktorý s poukazom na výsledok právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 67 Cbi 117/2000-38 v incidenčnom konaní, ktorého postavenie ako konkurzného veriteľa zaniklo vzhľadom na výsledok incidenčného konania. Zároveň poukázal na skutočnosť, že spolupredkladateľom návrhu zo dňa 17. 08. 2009 bol aj veriteľ Slovenská konsolidačná, a. s., na ktorú bola prevedená aj pohľadávka konkurzného veriteľa DÚ Piešťany 13 640 661 Sk, ktorá DÚ Piešťany s tým, že v tejto výške zanikla, nemohla byť prevedená na Slovenskú konsolidačnú, z čoho je zrejmé, že spolupredkladatelia návrhu na zvolanie schôdzy konkurzných veriteľov nedosahovali zákonom kogentne predpísaný kvalifikovaný podiel najmenej 30% všetkých pohľadávok. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie zrušiť.

Proti tomuto uzneseniu odvolanie podal aj správca konkurznej podstaty JUDr. Demo podaním doručeným súdu 25. 10. 2010 / na liste č.2966 /, v ktorom namietal, že schôdza konkurzných veriteľov sa nemohla konať z dôvodu jej odvolania ako aj z dôvodu nedostatočného počtu percent konkurzných veriteľov. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť.

Druhým uznesením, ktoré je predmetom odvolacieho konania s poukazom na Nález II.ÚS 583/2011-93 zo dňa 21. 06. 2012 je uznesenie č. k. 4 K 262/1999-2915 zo dňa 20. 09. 2010, ktorým Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. Dema a ustanovil nového správcu JUDr. Ing. Mateja Hodála.

V odôvodnení tohto uznesenia Krajský súd v Bratislave citoval ustanovenie § 10 ods. 7 ZKV a konštatoval, že schôdza veriteľov dňa 20. 09. 2010 počtom klasifikovaných v zmysle § 10 ods. 7 ZKV zvolila nového správcu konkurznej podstaty JUDr. Ing. Mateja Hodála. Z odôvodnenia tohto uznesenia je zrejmé, že Krajský súd sa odvoláva na podanie zo dňa 17. 10. 2009 a 22. 03. 2010, ktorými požiadali konkurzní veritelia o zvolanie schôdzy konkurzných veriteľov s programom aj ustanovenie nového správcu a hlasovanie ako aj konštatovanie konkurzného súdu, že súd zvolal schôdzu konkurzných veriteľov na základe návrhu preto, že výška pohľadávok prevyšuje percento stanovené zákonom a že sa jej zúčastnilo 50,19 % prihlásených veriteľov. Citoval návrh veriteľa, ktorým bol do funkcie správcu konkurznej podstaty navrhnutý JUDr. Ing. Matej Hodál. Je pravdou, že konkurzný súd v odôvodnení uznesenia citoval aj ustanovenie § 8 ods. 5 ZKV, bez toho, aby sa zaoberal v odôvodnení prečo toto ustanovenie v dôvodoch napadnutého uznesenia uviedol, keď konštatoval, že všetky stanovené podmienky na ustanovenie nového správcu splnené boli napriek tomu, že s podmienkami aplikácie pre použitie tohto ustanovenia sa vôbec nezaoberal.

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal aj konkurzný veriteľ JUDr. Miklis podaním zo dňa 26. 10. 2010 / v spise list č. 2967 /, v ktorom taktiež namietal nesprávne poučenie o možnosti proti tomuto odvolaniu podať opravný prostriedok. Poukázal pri vymenovaní nového správcu na nezákonne prijaté závery

nezákonne zvolanej schôdze konkurzných veriteľov, na základe nekvalifikovaného návrhu konkurzných veriteľov. Namietal nezákonnosť konkurznej sudkyne a nesplnenie zákonom stanovenej podmienky kvalifikovaného podielu 30 % pohľadávok zo všetkých pohľadávok konkurzných veriteľov totožne ako v odvolaní proti uzneseniu, ktorým schôdza konkurzných veriteľov bola zvolaná. Z dôvodu nezákonnosti napadnutého uznesenia navrhol ho v celom rozsahu zrušiť.

Na základe obsahu odvolaní s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 583/2011-93 zo dňa 21. 06. 2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní odvolaní proti citovaným uzneseniam podľa ustanovenia § 212 ods. 1, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že v odvolacom konaní uznesenie č. k. 4 K 262/1999-2838 zo dňa 06. 08. 2010, ktorým Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že súd zvolal schôdzu konkurzných veriteľov s programom vo výroku uvedeným v návrhu odvolateľov, napadnuté uznesenia zrušiť, vyhovieť nie je možné.

Jednoznačným faktom je, že na základe tohto uznesenia sa schôdza konkurzných veriteľov dňa 20. 09. 2010 konala, o čom svedčí zápisnica o pojednávaní 4 K 262/1999 / list v spise 2864 /, a preto zrušené uznesenie o zvolaní konkurzných veriteľov, na základe ktorého zvolania sa schôdza konkurzných veriteľov už konala, je bezpredmetné a takéto zrušenie napadnutého uznesenia sa už minulo právnomu účinku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu odvolanie konkurzného veriteľa, ako aj odvolanie správcu konkurznej podstaty JUDr. Dema označil za právne nedôvodné a s poukazom na ustanovenie § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie potvrdzuje. Fakt, že schôdza konkurzných veriteľov zvolaná bola je nezvratný ako aj skutočnosť, že schôdza konkurzných veriteľov sa na základe tohto uznesenia konala. Nezvratnosť tohto stavu zmeniť nemôže ani zrušujúce uznesenie o zvolaní schôdze konkurzných veriteľov. Dôvody uvádzané v odvolaní / list v spise č. 2850 / ohľadne prípustnosti odvolania voči takémuto uzneseniu sú pre posúdenie jeho správnosti z hľadiska zvolania schôdze konkurzných veriteľov taktiež právne irelevantné, toľž aj z dôvodu, že odvolacie dôvody už boli skúmané Najvyšším súdom Slovenskej republiky a tiež Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 K 262/1999-2915 zo dňa 20. 09. 2010 podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave pochybil, keď vo výroku napadnutého uznesenia uviedol, že súd zbavuje JUDr. Tibora Demu funkcie správcu konkurznej podstaty, nakoľko o jeho výmene za nového správcu rozhodoval na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, v ktorom prípade konkurzný súd správcu konkurznej podstaty jeho funkcie nezbavuje podľa ustanovenia § 8 ods. 5 ZKV, ale funkcia správcu konkurznej podstaty zaniká na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, teda zo zákona. Z uvedených dôvodov Krajský súd v Bratislave neúčelne v odôvodnení napadnutého uznesenia citoval ustanovenie § 8 ods. 5 ZKV, s použitím ktorého sa v podstate ani v odôvodnení v jeho zmysle ani nezaoberal. I keď je pravdou, že ide o chybný výrok napadnutého uznesenia, ktorý v konečnom dôsledku ani nezodpovedá odôvodneniu napadnutého uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky tento nedostatok označuje za formálny, pokiaľ existoval dôvod na ustanovenie nového správcu, nakoľko v takomto prípade funkcia dovtedy ustanoveného správcu konkurznej podstaty JUDr. Tibora Demu zanikla zo zákona. I keď iba okrajovo ale aj tak Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že JUDr. Tibor Demo je toho času už zo zoznamu správcov konkurznej podstaty vyčiarknutý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pre posúdenie dôvodnosti odvolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 K 262/1999-2915 považuje za dôležité zistenie, či schôdza konkurzných veriteľov, ktorá sa konala dňa 20. 09. 2010 bola oprávnená prijať rozhodnutie, teda či veritelia, ktoré rozhodnutie prijali, boli s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 ZKV o ustanovení nového správcu oprávnení rozhodovať, t. j. či bola splnená zákonom stanovená podmienka v ustanovení § 10 ods. 1 UKV. Zo zápisnice z pojednávania schôdze konkurzných veriteľov zo dňa 20. 09. 2010 je zrejmé, že konajúca sudkyňa sa v intenciách ustanovenia § 10 ods. 1 ZKV s touto zákonom stanovenou podmienkou zaoberala, keď konštatovala, že schôdza konkurzných veriteľov bola uznášania schopná, nakoľko sa jej

zúčastnila 50,19 % prítomných veriteľov počítaných podľa prihlásených pohľadávok. Zo zápisnice schôdze konkurzných veriteľov nie je sporné, že za bod programu ustanovenie nového správcu hlasovalo 97,52 % s celkovou sumou 97,52 % pohľadávok veriteľov zúčastnených na pojednávaní s celkovou sumou 107 949 402,62 Sk, že proti nehlasoval nikto a zdržal sa jeden veriteľ Mariotha Štefan s celkovou sumou 2 742 845 Sk, čo predstavovalo 2,48 %. Dôvod uvádzaný v odvolaniach, že keďže pohľadávka konkurzného veriteľa Daňový úrad Piešťany a následne časť pohľadávky veriteľa Slovenskej konsolidačnej, a. s., ktorá bola postúpená na Slovenskú konsolidačnú, a. s. Daňovým úradom Piešťany zanikla na základe rozhodnutia incidenčného konania zanikla, je pre posúdenie splnenia zákonom stanovenej podmienkou v § 10 ods. 1 ZKV právne bezvýznamný. Vzhľadom na skutočnosť, že z odvolaní správcu konkurznej podstaty ako aj z odvolania konkurzného veriteľa nie je zrejmé, že podmienka stanovená v § 10 ods. 1 ZKV splnená nebola. Ani z jedného odvolania nie je zrejmé, že by bolo nimi preukázané, že veritelia, ktorí návrh na zvolanie schôdze konkurzných veriteľov podali a hlasovali, nespĺňali podmienku percentuálneho podielu podľa § 10 ods. 1 ZKV, nakoľko ničím nepreukázali, že percentuálny podiel pohľadávok, tých ktorí o zvolanie schôdze konkurzných veriteľov požiadali, títo nemali. Odvolatelia nepreukázali ani, že schôdza konkurzných veriteľov nebola uznášania schopná, tak ako sa to uvádza v napadnutom uznesení. Aj pokiaľ by bolo pravdou, že už v čase konania schôdze konkurzných veriteľov bolo v incidenčnom konaní vo veci Daňového úradu rozhodnuté, tak ako tvrdí konkurzný veriteľ Ing. Dušan Miklis v jeho odvolaní, z odvolaní nie je zrejmé, že podiel Daňového úradu prihlásených pohľadávok bol taký vysoký, že mohol znížiť zákonom stanovený percentuálny podiel v ustanovení § 10 ods. 1 ZKV pod hranicu 30%. Ostatné dôvody uvádzané v odvolaniach v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 583/2011 zo dňa 21. 06. 2011, ktorým boli rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušené, Najvyšší súd Slovenskej republiky v novom konaní pre posúdenie dôvodnosti odvolaní označuje za právne bezpredmetné a iba za dôvody, ktoré majú účel konkurzu a znemožňujú jeho ukončenie, čo je v hlbokom rozpore s cieľom konkurzného konania, v tomto prípade vedenom už vyše desať rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného, napadnuté uznesenie v zmysle ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdzuje.

Poučenie:

Proti tomuto odvolanie nie je prípustné.